

Cesta za jednorožcami

MAPA STRATENÝCH
JEDNOROŽCOV

Cerrie Burnell

Albatros

Cesta za jednorožcami 1

Mapa stratených

jednorožcov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Cerrie Burnell

Cesta za jednorožcami 1
Mapa stratených jednorožcov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Cesta
^{za}
jednorožcami

Cesta za jednorožcami

MAPA STRATENÝCH
JEDNOROŽCOV

Cerrie Burnell

Albatros

Carrie Burnell: Unicorn Seekers. The Map of Lost Unicorns

Text copyright © Carrie Burnell, 2022

Cover by Lucy Fleming © Scholastic, 2022

Inside illustrations by Dave Williams © Scholastic, 2022

Translation © Eva Piarová, 2023

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2023

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3394-6

ISBN e-knihy 978-80-566-3406-6 (1. zverejnenie, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3407-3 (1. zverejnenie, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-3405-9 (1. zverejnenie, 2023) (ePDF)

Pre Amelie a jej priateľov, ktorí našli mágiu
v Parku Krištáľového paláca.

Z denníka Araminty Langovej

21. mája 1918, Rím, Taliansko

Už odkedy existujú búrky a sny, sú na svete aj jednorozčce.

Z mnohých ciest, ktoré som podnikla, a od nadaných pátračov, ktorých som počas nich stretla, viem, že kedysi dávno-pradávo, v časoch hurikánov a potôp, temnoty a odvahy to bolo práve dieťa, kto prvý raz sníval o jednorozčcovi. Boli to časy, keď ľudia a kone žili v harmónii.

V tú noc, keď sa zrodil prvý jednorozčec, krajinu zasiahla príšerná víchrica a zahnila ľudí do lesov a jaskýň.

Deväť nebojácnych detí sa ocitlo v tých naj- vzdialenejších kútoch sveta, medzi orcholkami hôr, v hlbokých údoliach či na rozobúrených pobrežiach. A ochrániť ich mohli jedine ich kone. Svet sa stal temným a nebezpečným miestom, dážd' bičoval zem a vietor svišťal oblohou. Kone sa postavili

pred svoje deti, aby ich ochránili, a práve v tom momente spadla z oblakov hviezda, ktorá sa roztriestila na deväť žiariivých kúskov.

Deti si so všetkou láskou vo svojich mladých tlčúcich srdciach zapriali, aby búrka ich koňom neublížila. Keď udrel blesk, každý z týchto koní bol naveky obdarený silou hromu aj rohom z kosti a hviezdneho jasu.

„Búrkové kone“, ako ich vtedy nazývali, odvtedy žijú po našom boku. Vychutnávajú si polnočný svet na brehoch jazier, cválajú púšťami žiariaceho piesku, prehánajú sa vlnami hlbokého oceána a tancujú v žiare milióna ligotavých mesiacov. Pretože jednorožce zrodené z búrky a svetla hviezd sú prirodzene nočné tvory.

Od Noci padajúcej hviezdy sa však svet veľmi zmenil a ľudia prestali veriť v mágiu. Jednorožce sa pre nás stali neviditeľnými.

Stále sú tu, no zjavujú sa najmä v našich snoch, z ktorých sa budíme s pocitom nádeje alebo so schopnosťou vidieť veci jasnejšie.

Dodnes však existuje zopár výnimočných ľudí, ktorí dokážu jednorožce vidieť. Niektorí z nich

svoj dar nikdy neobjavia a svetom putujú s tichou vierou v čarovo - s pocitom, že na svete je toho viac, než dokážeme vidieť očami. Iní zas majú to šťastie, že v detstve zahliadnu jednorožca a už nikdy neprestanú pátrať. A ďalší, ako napríklad ja, objavia svoj talent oveľa neskôr a sú za tento zázrak nesmierne vďační.

Títo ľudia - zvyčajne deti - sa nazývajú pátrači. A ak si čítate tento zápis v mojom denníku, je šanca, že aj vy ste jedným z nich.

PRVÁ KAPITOLA

PIERKO A PAPERADIE

V rozľahlom meste Londýn, kde obloha dokáže zmeniť farbu z tej najjasnejšej modrej na zlatisto-sivú mihnutím oka, južne od veľkej hmlistej rieky, ktorá tečie srdcom uponáhľaného mesta, a neďaleko krásneho zazelenaného parku, žilo dievča menom Elodie Hopková.

Každé ráno svietilo slnko cez vysoké okná bytu na druhom poschodí, kde Elodie bývala s ockom (a občas s mamou – *maman* –, ktorá bola často odcestovaná za prácou pre slávny módný dom v Paríži). V toto konkrétne ráno Elodie zažmurkala rozospatými hnedými očami, vygúľala sa z postele a vzala si svoju svetloružovú kefu.

Vlasy, ktoré zdedila po *maman*, jej tancovali okolo tváre ako svätožiara zvlnených lokní. Elodie

zbožňovala každú jednu kučeru, ako strom ľúbi svoje listy, no učesať ich nebolo jednoduché. Zamračené odložila kefu na preplnenú knižnicu a pomaly sa chystala do školy. V duchu však snívala o všetkých nových trikoch na korčuliach, ktoré chcela zdokonaľiť, a o lahodných príchutiach džemov na croissantoch.

„O šesť minút odchádzame, Elle. Si pripravená?“ doľahol k nej ockov veselý hlas.

Elodie sa rýchlo vrátila do reality. Už je toľko hodín?

Elodin ocko Max prevádzkoval pojazdné občerstvenie s názvom Pierko a papradie v príjemnom zelenom parku priamo oproti ich bytu. Každý deň vstával šesť minút pred svitaním, aby dal piecť croissanty z mandľového masla, pridal na ovsené sušienky polevu bez cukru a prichystal bezlepkové sladkosti či nadýchané čokoládové šatôčky pre celý južný Londýn.

Bolo to dobre načasované umenie, takže museli z bytu vyraziť presne o hodinu neskôr. Kúti-
kom oka pozrela Elodie na hodiny v tvare mesiaca
na stene. Do odchodu jej zostávalo šesť minút
a ona nebola ani náhodou nachystaná!

V miernej panike sa poobzerala po izbe, schmatla
fialovú gumičku a pokúsila sa natlačiť svoje vlasy
do vysokého drdola, no niekoľko kučier vyklzlo
von. Vzďala to a hodila sa na posteľ.

V takýchto chvíľach jej maman chýbala najviac.

Nielen preto, že bola hrdinka zachraňujúca
účesy a nikdy nepanikárila, ani keď meškali. Jed-
noducho jej len veľmi chýbala. Jej spev v kuchyni,
vôňa jej pokožky (ako parfum z ruží), ľahkosť jej
smiechu.

„Prepáč, maman,“ zašepkala, prudko sa posta-
vila a zo zadnej časti poličky plnej kníh vzala malý
zhrdzavený strieborný téglík.

Bol to mamin spoľahlivý balzam. Nikto presne
nevedel, kde sa vzal, no kedysi patrilo Elodinej
prastarej mame Elise de Lyonovej. Elodie by tento
„zázračný balzam“, ako ho volala, keď bola men-
šia, používať nemala. To jej povedala maman. No

čas ubiehal rýchlosťou blesku
a ocko kvôli nej nemôže zase
meškať do práce!

Strieborný téglik pokrývala
hrdza. Vyzeral, akoby bol stovky
rokov starý. Na viečku mal vyrazeného bájneho
okrídleného koňa a bol tak pevne zatiahnutý, že
Elodie musela použiť všetku svoju silu, aby ho
otvorila. Keď sa jej to konečne podarilo, jediný
nádych tej prekrásnej vône do nej vliat nádej.

Spočiatku sa miestnosť naplnila vôňou dažďa
počas letného slnovratu, potom sa doň vmiešala
slaná aróma mora a nasledoval ju prudký závan ino-
vate. A bolo tam ešte niečo, čo Elodie nedokázala
rozoznať... Mesačný svit? Nebola si tým istá.

Zatvorila svetloorieškové oči a nechala sa uná-
šať vôňou. Pocítila dotyk teplého zlatistého svetla,
zvuky za oknom utíchli, jediný rytmus udávalo jej
srdce: pomalý a pravidelný ako dupot kopýt.

Zrýchľil sa jej tep? Zrazu sa zdalo, že jej srdce
búši rýchlejšie, akoby priamo k nej uháňalo niečo
svižné a vznešené.

„Elle?“

